

Sygn. akt IV Ua 13/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Czarnota

Sędziowie: SO Grażyna Borzestowska

SO Renata Żywicka (spr.)

Protokolant : st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 22/05/2013r znak: 520400/CW70901/2013/ZAS

z udziałem zainteresowanego K. S.

o wysokość zasiłku chorobowego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt IV U 316/13

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz pozwanego kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrot kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygnatura akt IV Ua 13/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona wniosła do Sądu Rejonowego w Elblągu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 22 maja 2013 r. znak: 520400/CW70901/2013/ZAS, przyznającej jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. w obniżonej o 25% wysokości.

Wnioskodawczyni w uzasadnieniu swojego stanowiska podniosła, że zaświadczenie lekarskie z dnia 10 kwietnia 2013 r. zostało dostarczone pracodawcy w dniu 11 kwietnia 2013 r. o godzinie 6.49 pod adres ul. (...) w O. przez jej syna, bowiem w dniu 10 kwietnia 2013 r. została przyjęta do szpitala.

Nadto ubezpieczona wskazała, iż fakt doręczenie zwolnienia lekarskiego jej syn zarejestrował telefonem komórkowym. Z kolei pracownik pracodawcy zapewnił, że przekaze to zaświadczenie. W ocenie ubezpieczonej decyzja organu

rentowego jest dla niej krzywdząca, gdyż w przekazaniu zwolnienia zawinił pracodawca. Wnioskodawczyni jednocześnie wskazała, iż w dniach 29 kwietnia 2013 r. oraz 17 maja 2013 r. była badana przez lekarzy orzeczników, a ci nie zakwestionowali zasadności udzielonych jej zaświadczeń o okresowej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że zaskarżoną decyzją na podstawie art. 62 ust. 1 i 3 w zw. z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31 poz. 267 z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą zasiłkową – przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego w pomniejszonej o 25% wysokości za okres od dnia 18 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Nadto zaznaczono, iż z ustaleń organu rentowego wynikało, że ubezpieczona do dnia 27 grudnia 2012 r. podlegała do ubezpieczenia chorobowego z tytułu zatrudnienia u zainteresowanego K. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w O.. Kolejną wskazaną okolicznością pozostawał fakt, iż ubezpieczona od dnia 7 lutego 2013 r. była niezdolna do pracy.

Pozwany organ rentowy także zaznaczył, iż przyznał ubezpieczonej zasiłek w obniżonej wysokości z uwagi na fakt, iż zaświadczenie o okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres 11 – 30 kwietnia 2013 r. o serii i numerze (...) dostarczone zostało do ZUSu po upływie 7 dni od jego otrzymania.

W ocenie organu rentowego to na ubezpieczonej spoczywał obowiązek przedłożenia zaświadczenia lekarskiego płatnikowi składek, którym w tym wypadku był ZUS, a nie pracodawca. Natomiast pobyt w szpitalu odwołującej nie stanowił przeszkody w dostarczeniu tego zaświadczenia lekarskiego pozwanemu w wyznaczonym terminie, gdyż termin ten upłynął dwa dni po wypisaniu jej ze szpitala. W odniesieniu do podnoszonego przez ubezpieczoną konfliktu z zainteresowanym organ rentowy wskazał, że mogła ona skorzystać z dyspozycji art. 63 ustawy zasiłkowej.

Reasumując pozwany podał, iż jego zdaniem ubezpieczona nie wskazała żadnych okoliczności, które potwierdzałyby, że niedostarczenie zaświadczenia lekarskiego nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych.

Zainteresowany K. S. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej E. K. prawo do zasiłku chorobowego w okresie od dnia 18 kwietnia 2013r. do dnia 30 kwietnia 2013r. w pełnej, nie pomniejszonej wysokości.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i wnioskach:

Ubezpieczona podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia przez K. S., który prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w O. przy ul. (...). Działalność ta polegała na m.in. prowadzeniu sklepu w M.. Stosunek pracy wnioskodawczyni na stanowisku sprzedawcy trwał od dnia 27 grudnia 2012 r. do dnia 31 lipca 2013 r..Od dnia 7 lutego 2013 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy.

W dniu 10 kwietnia 2013 r. otrzymała zaświadczenie lekarskie o serii i numerze (...) o okresowej niezdolności do pracy od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r., przy czym w dniu 10 kwietnia 2013 r. została ona przyjęta na oddział chirurgii ogólnej Szpitala w O., gdzie przebywała do dnia 15 kwietnia 2013 r.

Z kolei w dniu 11 kwietnia 2013 r. na prośbę odwołującej jej syn M. K. udał się do miejsca świadczenia pracy swojej matki w celu dostarczenia jej pracodawcy zaświadczenia o okresowej niezdolności do pracy. Z uwagi na docierające do niego informacje o nieprzychylnym pracownikom przebywającym na zwolnieniach lekarskich postępowaniu pracodawcy, syn ubezpieczonej postanowił zarejestrować wykonywaną czynność w zakresie wizji i fonii, posiadany przez siebie telefonem komórkowym.

Syn ubezpieczonej nie zastając na miejscu żony zainteresowanego, która zajmowała się w jego imieniu funkcjonowaniem sklepu, zaświadczenie lekarskie przekazał przebywającej w sklepie pracownicy, z informacją co składa i w jakim celu. Pracownica zobowiązała się przekazać ww. dokument pracodawcy. Zaświadczenie lekarskie ubezpieczonej o okresowej niezdolności do pracy za okres od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. dostarczone zostało organowi rentowemu w dniu 22 maja 2013 r.

Zainteresowany K. S. wskazując, że w jego ocenie ubezpieczona symuluje chorobę, wniósł do organu rentowego pismo z dnia 7 maja 2013 r. o przeprowadzenie ponownej kontroli lekarskiej zasadności zaświadczenia lekarskiego ubezpieczonej, która w dniu 2 maja 2013 r. przedstawiła kolejne zaświadczenie lekarskie obejmujące okres od dnia 1 maja 2013 r. do dnia 22 maja 2013 r.. Badania kontrolne ubezpieczonej przeprowadzone zostały w dniu 29 kwietnia 2013 r. oraz w dniu 17 maja 2013 r. z wynikiem pozytywnym dla skarżącej.

Następnie zainteresowany pismem z dnia 21 maja 2013 r. oświadczył, że do dnia jego sporządzenia nie otrzymał zaświadczenia o okresowej niezdolności ubezpieczonej do pracy od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy opierał się na zeznaniach świadka M. K. oraz samej ubezpieczonej E. K. i uznał, iż zeznania tych osób ze sobą korespondowały i układały się w logiczny ciąg zdarzeń, przedstawiających chronologię zdarzeń związanych z pozyskaniem oraz złożeniem u pracodawcy ubezpieczonej jej zaświadczenia o okresowej niezdolności do pracy za sporny okres od dnia 10 kwietnia 2013 r.

W ocenie Sądu I instancji zeznania świadka M. K. znajdują potwierdzenie w zarejestrowanej rozmowie z pracownikiem zainteresowanego pracodawcy z dnia 11 kwietnia 2013 r., kiedy to przyszedł do jednego ze sklepów prowadzonych w imieniu zainteresowanego przez jego żonę, by zostawić przedmiotowe zaświadczenie lekarskie. Sąd Rejonowy podkreślił, że zaznaczono, że z zapisu tego nagrania wynika jednoznacznie, w jakim celu świadek przychodzi do tego sklepu i choć nie jest widoczne z kim rozmowa jest przeprowadzana, to z wypowiedzi uczestników wynika to jednoznacznie. W danych dotyczących rodzaju pliku wynika też kiedy został zarejestrowany. Zdaniem Sądu świadek ten podaje logiczne uzasadnienie swego postępowania, wskazując, że nagranie zrobił w związku z pozyskiwaną wiedzą na temat tego, iż pracodawca lub osoba występująca w jego imieniu nie jest rzetelna względem swych pracowników, zaś konieczność dostarczenia zaświadczenia lekarskiego przez niego, a nie osobiście przez ubezpieczoną jest wynikiem tego, że ta z początkiem okresu tej niezdolności do pracy znalazła się w szpitalu.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że organ rentowy w toku swojego postępowania przyjął wadliwe ustalenie, iż okres sporny, za który ubezpieczona domagała się zasiłku chorobowego, przypadają na okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, gdy tymczasem z załączonego do akt sprawy świadectwa pracy ubezpieczonej wynika, iż okres jej zatrudnienia u zainteresowanego K. S. wówczas trwał, a więc trwał też tytuł ubezpieczenia społecznego, w tym chorobowego i miało to miejsce do dnia 31 lipca 2013 r.

Zdaniem Sądu I instancji ta okoliczność ma kluczowe znaczenie dla oceny prawidłowości wydanej decyzji oraz argumentów zastosowanych przez organ rentowy zarówno w tej decyzji, jak i później w toku postępowania sądowego.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 lit a z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77 póź. 5 z późn. zm.) - zwana dalej ustawą zasiłkową - prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustalają oraz zasiłki te wypłacają: płatnicy składek na ubezpieczenie chorobowe, którzy zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, z zastrzeżeniem pkt 2 lit. d tej ustawy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych: ubezpieczonym, których płatnicy składek zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego nie więcej niż 20 ubezpieczonych, osobom uprawnionym do zasiłku po ustaniu ubezpieczenia.

Następnie Sąd zaznaczył, iż w przypadku ubezpieczonej E. K. płatnikiem zasiłku chorobowego był Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ze względu na to, że zainteresowany nie zgłaszał do ubezpieczenia społecznego więcej niż 20 ubezpieczonych. Ubezpieczenie w okresie spornym trwało. Nadto Sąd pierwszej instancji zaznaczył, iż zakres

obowiązków związanych ze złożeniem zaświadczenia lekarskiego o okresowej niezdolności do pracy określony jest w art. 62 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z tym przepisem zaświadczenie lekarskie ubezpieczony jest obowiązany dostarczyć nie później niż w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi zasiłków, z tym że ubezpieczony, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a /a więc pracownicy płatnika składek, który do ubezpieczenia zgłasza nie więcej niż 20 ubezpieczonych/, obowiązany jest dostarczyć zaświadczenie lekarskie w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi składek, który przekazuje je niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, podając datę dostarczenia tego zaświadczenia przez ubezpieczonego.

Dopiero niedopełnienie tego obowiązku powoduje obniżenie o 25 % wysokości zasiłku przysługującego za okres od 8 dnia orzeczonej niezdolności do pracy do dnia dostarczenia zaświadczenia lekarskiego, chyba że niedostarczenie zaświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Rejonowego wobec powyższego w przedmiotowej sprawie ubezpieczonej E. K. w żaden sposób nie da się postawić takiego zarzutu. Zaznaczono, że z zeznań świadka M. K., a także zapisu omówionej wcześniej rozmowy wynika, iż ubezpieczona w terminie dostarczyła przedmiotowe zaświadczenie w sposób przyjęty do komunikacji pomiędzy pracownikiem, a pracodawcą, czyli do miejsca świadczenia pracy. Zwrócono także uwagę na to, że zainteresowany nie jest przedstawicielem dużego organizmu korporacyjnego, a co za tym idzie większe znaczenie w relacjach odgrywają zwyczaje i praktyki powszechnie stosowane w zakresie przekazywania sobie określonego rodzaju dokumentów.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że choć z akt rentowych pozwanego wynika, iż na dzień 21 maja 2013 r. zainteresowany twierdził, iż nie uzyskał zaświadczenia o okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r., to jednak zostało ono w końcu przez zainteresowanego przekazane organowi rentowemu. W ocenie Sądu takie stanowisko zainteresowanego było wątpliwe i nie wyjaśniało skąd nagle w jego posiadaniu przedmiotowe zaświadczenie się znalazło. Natomiast ubezpieczona konsekwentnie z oparciem się o konkretne okoliczności i dowody twierdziła, że w terminie dostarczyła je pracodawcy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości zarzucając mu naruszenie:

- przepisów prawa materialnego, poprzez błędne zastosowanie art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512, ze zm) i przyjęcie przez Sąd, że ubezpieczona dostarczyła płatnikowi składek zaświadczenie lekarskie w terminie 7 dni od daty jego otrzymania,

- przepisów prawa materialnego – poprzez nie zastosowanie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512, ze zm) w związku z art. 232 kpc, poprzez nie poczynienie ustaleń dotyczących przyczyn niedostarczenia zaświadczenia lekarskiego płatnikowi zasiłku, w sytuacji, gdy przepis wymaga ustalenia, że niedostarczenie zaświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego,

- prawa procesowego, w szczególności naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do sprzecznych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na przyjęciu, że przedłożona przez ubezpieczoną płyta CD zawiera nagranie rozmowy świadka M. K. z pracownikiem zainteresowanego,

- prawa procesowego, w szczególności naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do sprzecznych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na przyjęciu, że zainteresowany przedłożył w końcu organowi rentowemu oryginał zaświadczenia lekarskiego na okres 11.04.2013r. - 30.04.2013r., w sytuacji gdy nie znajduje to odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym,

- prawa procesowego, w szczególności naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do sprzecznych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na przyjęciu, że ubezpieczona dostarczyła zaświadczenie lekarskie w sposób powszechnie praktykowany u zainteresowanego, w sytuacji, gdy nie przeprowadzono na tą okoliczność żadnego dowodu,

- procesowego - art. 227 kpc w związku z art. 232 kpc, polegające na nie rozpoznaniu istotnych okoliczności sprawy dla potrzeb właściwej subsumcji prawa materialnego, a mianowicie: nie ustalenie, czy i w jakiej dacie ubezpieczona złożyła płatnikowi składek zaświadczenie lekarskie za sporny okres,

- art. 379 pkt 5 kpc, albowiem w sprawie zachodzi nieważność postępowania spowodowana błędnym działaniem Sądu, przejawiającym się doręczeniem organowi rentowemu płyty złożonej do akt sprawy przez ubezpieczoną o odmiennej zawartości, niż wskazuje w swym uzasadnieniu wyroku Sąd, co doprowadziło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw.

W konsekwencji w oparciu o przedstawione zarzuty pozwany organ rentowy wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, bądź ewentualnie z ostrożności procesowej uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zaznaczył, iż w jego ocenie Sąd I instancji błędnie przyjął w poczet dowodów, na okoliczność terminowego złożenia przez ubezpieczoną zaświadczenia lekarskiego, płytę z nagraniem, doręczoną również organowi rentowemu, albowiem z treści tej płyty nie wynikają okoliczności, które Sąd zawarł w uzasadnieniu. Dane znajdujące się na przedłożonej płycie zostały utworzone 21 marca 2013r. o godz. 5:49, zatem nie dotyczy ona dowodzonego przez ubezpieczoną doręczenia zaświadczenia w dniu 11.04.2013r. Nadto płyta nie zawiera dźwięku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jednocześnie wskazuje, iż Sąd Rejonowy poddał w wątpliwość treść pisma zainteresowanego z dnia 21.05.2013r., w którym wskazał, że nie uzyskał zaświadczenia o okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres od dnia 11.04.2013r. do dnia 30.04.2013r., gdyż jak zauważył Sąd, zaświadczenie zostało w końcu przekazane przez zainteresowanego organowi rentowemu. Pozwany zaznaczył, że zdaniem Sądu wątpliwość wzbudza fakt, iż zaświadczenie nagle znalazło się w posiadaniu zainteresowanego.

Organ rentowy podniósł także, że z akt sprawy wynika, iż odpis zaświadczenia za sporny okres organ rentowy pozyskał z (...) Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M., a nie zaś jak ustalił Sąd od zainteresowanego. Nadto pozwany zwrócił uwagę, że Sąd I instancji przyjął, iż dostarczenie płatnikowi składek zaświadczenia lekarskiego nastąpiło w niniejszej sprawie w sposób powszechnie praktykowany w małych zakładach, przy czym nie przeprowadził na tą okoliczność postępowania dowodowego, jak również nie ustalił, czy osoba, która, jak twierdzi świadek, przyjęła zwolnienie lekarskie, była do tej czynności upoważniona przez pracodawcę. W ocenie pozwanego organu rentowego w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania, albowiem organ rentowy, poprzez wadliwe czynności procesowe Sądu, został pozbawiony możliwości obrony swoich praw.

Apelujący przytoczył, iż wbrew pogładowi prezentowanemu w orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie dawnego kodeksu postępowania cywilnego /sporadycznie na gruncie kodeksu postępowania cywilnego z 1964 r.; zob. wyrok SN z dnia 25 września 1970 r., I PR 335/70, LEX nr 6794/ przyjmuje się powszechnie, że strona nie musi być całkowicie pozbawiona możliwości obrony swych praw, by postępowanie było dotknięte nieważnością. Wynika to już z literalnego brzmienia przepisu art. 379 pkt 5 kpc, który nie wprowadza takiego ograniczenia. Obecnie wydaje się utrwalona linia orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnie z którą pozbawienie strony możliwości obrony swych praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części / zob. wyrok SN z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSP 1975, z. 3, poz. 66; postanowienie SN z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 5, poz. 41; wyrok SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00, LEX nr 55517/, /w: Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego autorstwa Mariusza P. Wójcika, opublikowany w LEX/el., 2013/.

Dodatkowo organ rentowy podkreślił, iż w dniu 29.10.2013r. Sąd Rejonowy w Elblągu doręczył pozwanemu płytę CD złożoną do akt sprawy przez ubezpieczoną, po czym ZUS zapoznał się z treścią nagrania video zarejestrowanego na płycie w dniu 21.03.2013r. o godz. 5:49, pozbawionego zapisu audio i uznał, że przedłożony dowód nie wnosi istotnych okoliczności do sprawy. W dalszej kolejności pozwany powziął wiedzę z treści uzasadnienia wyroku, że Sąd dysponuje płytą CD z zapisem audio-video z dnia 11.04.2013r., na której zarejestrowano rozmowę świadka M. K. z pracownikiem zainteresowanego. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych doręczenie pozwanemu płyty z odmiennym zapisem, niż ten będący w posiadaniu Sądu, uniemożliwiło organowi rentowemu złożenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka pracownika zainteresowanego, na okoliczność dostarczenia zaświadczenia lekarskiego przez ubezpieczoną w dniu 11.04.2013r. .W ocenie pozwanego zasadne w niniejszej sprawie było również wezwanie zainteresowanego i odebranie od niego wyjaśnień, na sporne okoliczności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego była w części zasadna , co musiało skutkować zmianą zaskarżonego wyroku .Trafnie pozwany organ rentowy zarzucił naruszenie przez sąd I instancji przepisu art. 233kpc ,a w konsekwencji art. 227 kpc w związku z art. 232 kpc.

Zauważyć przy tym należy ,że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennym ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, Lex Polonica nr 1934200, niepubl.). Por. również orz. SN: z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, LexPolonica nr 345713 (OSNC 2000, nr 10, poz. 189) oraz z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, LexPolonica nr 346462 (OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732).

Co prawda wbrew twierdzeniom organu rentowego, doręczona mu przez Sąd Rejonowy kopia nagrania na płycie CD złożona do akt przez wnioskodawczynię, a mająca potwierdzać dostarczenie pracodawcy zwolnienia lekarskiego w dniu 11 kwietnia 2013r. , jest tym samym nagraniem ,jednak nagranie to pochodzi z dnia 21 marca 2013r. ,a nie 11 kwietnia 2013r. Nagranie zawiera przebieg rozmowy syna wnioskodawczynie z pracownicą sklepu pozwanego , której przedmiotem jest dostarczenie zwolnienia lekarskiego . Nie sposób jednak z niego wywnioskować , które zaświadczenie / za jaki okres / było przez niego składane, gdyż takie szczegóły w rozmowie nie padły .

Biorąc pod uwagę fakt ,że wnioskodawczynie składała uprzednio zwolnienia lekarskie pracodawcy ,w tym w dniu 21 marca 2013r.- za okres od 21 marca 2013r. do 10.04.2013r. / wystawione 20 marca 2013r. / można z dużą dozą prawdopodobieństwa założyć ,że nagranie z 21 marca 2013r. mogło dotyczyć momentu składania zwolnienia lekarskiego wystawionego 20 marca 2013r. , a nie zwolnienia z dnia 10 kwietnia 2013r..

Zasadny był również zarzut organu rentowego naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do sprzecznych istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na przyjęciu, że zainteresowany przedłożył organowi rentowemu oryginał zaświadczenia lekarskiego na okres 11.04.2013r.-30.04.2013r.,gdyż nie znalazło to odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy błędnie ustalił ,że zaświadczenie lekarskie ubezpieczonej o okresowej niezdolności do pracy za okres od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. dostarczone zostało organowi rentowemu w dniu 22 maja 2013 r. przez pracodawcę . Jak wynika z akt zasiłkowych, zaświadczenie lekarskie wnioskodawczynie /ksero / za okres od 11.04.2013r. do 30 kwietnia 2013r. pozwany uzyskał z (...) Niepublicznego ZOZ w M. w dniu 22 maja 2013r. / k. 53 akt ZUS / .

Biorąc powyższe pod uwagę ,uznać należy ,że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego co do złożenia w dniu 11 kwietnia 2013r. przez syna skarżącej zwolnienia lekarskiego za okres od 11.04.2013r. - 30.04.2013r.,były błędne .

Konsekwencją powyższych nieprawidłowych ustaleń faktycznych było naruszenie przez sąd I instancji przepisów prawa materialnego , a mianowicie art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512, ze zm) , poprzez przyjęcie przez ten sąd , że ubezpieczona dostarczyła płatnikowi składek zaświadczenie lekarskie w terminie 7 dni od daty jego otrzymania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, decyzja organu rentowego w oparciu o art. 62 ust.3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 77, poz.512 , ze zm.) obniżająca o 25% wysokość zasiłku przysługującego skarżącej od 8 dnia niezdolności do pracy do dnia dostarczenia zaświadczenia lekarskiego była prawidłowa , a wnioskodawczyni nie wykazała w toku postępowania sądowego ,że niedostarczenie zaświadczenia nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych .

Za nietrafny należało uznać zarzut naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 379 pkt 5 kpc . Jak wskazano wyżej doręczona organowi rentowemu kopia nagrania na płycie CD posiadała tę samą zawartość jak oryginał nagrania złożony do akt sprawy ,dlatego też nie można uznać ,że strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

Biorąc powyższe pod uwagę , na zasadzie art. 386par.1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i odwołanie oddalił .

Ponieważ skarżąca przegrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym w całości, o kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł mając na uwadze treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i 99 k.p.c. w z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców pranych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.